

MAP OF THE HEART
by Susan Wiggs

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

SUSAN WIGGS

HARTA INIMII

Editura MIRON

Capitolul unu

Bethany Bay

Dintre cele cinci etape necesare pentru dezvoltarea unui film, patru trebuie să se desfășoare complet pe întuneric. Iar în camera obscură, durata are o mare importanță. Diferența dintre supraexpunere și subexpunere se rezumă uneori la câteva milisekunde.

Camille Adams era adepta preciziei în această privință. Ea agreea ideea că, dacă va obține un echilibru perfect între substanțe și timp, va putea obține rezultatul perfect.

În cameră nu trebuia să existe nici o rază vizibilă de lumină, nici măcar acea lumină roșie sau galbenă, de siguranță. *Camera obscura* este termenul latin dedicat, iar când Camille era mai tânără și complet fascinată de acest proces, ea își petrecea mult timp, încercând să-și perfecționeze meșteșugul. Prima ei cameră obscură fusese un dulap impregnat cu mirosul de parfum floral al mamei sale și cu cel de cizme pescărești ale tatălui ei vitreg, permanent acoperite cu o crustă de sare de Chesapeake.

Folosea bandă izolatoare, precum și garnituri de etanșizare pentru uși, ca să acopere toate orificiile sau crăpăturile, astfel încât lumina să nu poată pătrunde absolut pe nicăieri. Chiar și un firicel cât de subțire de lumină care ar fi pătruns pe undeva ar fi putut încețoșa negativele.

O obsedau în mod special filmele vechi găsite, mai ales acum, când tehnologia digitală a luat locul fotografiei pe film. O entuziasma enorm senzația pe care o simțea atunci când deschidea o ușă spre trecut și arunca o privire în premieră.

Adeseori, când lucra cu o rolă de film veche, încerca să-și imagineze cât timp îi lua cuiva să-și scoată aparatul și să facă un filmuleț, sau să immortalizeze câteva instantanee, în care să surprindă o poziție sofisticată. Pentru Camille era foarte ușor să lucreze în camera obscură și aici era singurul loc unde vedea clar și unde se simțea absolut stăpână pe situație, dar și pe competențele ei.

Astăzi avea ca proiect salvarea unei role de film de treizeci și cinci milimetri, găsită de un client necunoscut, un profesor de istorie pe nume Malcolm Finnemore. Filmul i-a fost adus de un curier din Annapolis, iar în interior găsi instrucțiunile care solicitau o intervenție rapidă.

Treaba ei era să dezvolpeze filmul, să transpună negativele în format digital, cu ajutorul scannerului micrografic, după care să convertească fișierele în imagini pozitive și să trimită rezultatul prin email. Pe la ora trei curierul urma să revină, ca să preia negativele originale și fotografiile realizate pe hârtie.

Camille nu avea nici o problemă cu termenele limită. Nu o deranja să lucreze sub presiune. Acest lucru o forța să

aibă mereu mintea limpede, să fie organizată și stăpână pe situație. Viața era mai plăcută în felul acesta.

Avea toate substanțele pregătite – măsurate cu precizie și atenție, turnate în pahare gradate speciale, așezate întotdeauna la îndemână. Știa unde sînt fără să aibă nevoie de lumină, fiindcă erau mereu aliniat pe o tavă, exact cum sînt instrumentele unui chirurg – soluție de dezvoltare, baie de fixare, soluție de fixare, agent de curățire – iar ea știa cum să le manipuleze cu delicatetea unui chirurg.

După ce filmul era dezvoltat, uscat și fixat, ea putea să analizeze rezultatele. Adora această parte a meșteșugului ei, fiindcă devenea restauratorul unor comori pierdute și regăsite și simultan deschidea capsule ale timpului uitate, cu o simplă aprindere a luminii.

Erau printre ele și multe în care îl regăsea și pe răposatul ei soț, Jace, care considera arta ei mai degrabă un hobby. Camille știa că nu este așa. O privire aruncată pe o fotografie făcută de Ansel Adams – fără nici o legătură cu Jace – era dovada vie a faptului că arta se putea naște în camera obscură. În spatele fiecărei fotografii artistice, încheiate, se ascundeau zeci de încercări ale lui Adams de a găsi fundalul potrivit.

Camille nu știa niciodată ce îi va dezvălui filmul vechi, sau dacă el nu fusese cumva deteriorat de timp și de factorii naturali. Poate că profesorul a dat peste un film care fusese uitat și ascuns prin arhivele smithsoniene, ori prin vreun depozit de bibliotecă din Annapolis.

Camille voia să facă totul perfect, fiindcă materialul putea să fie foarte important. Rola de film pe care o înfășura

Respectiv acum cu grijă pe bobină putea fi o descoperire majoră. Pe film puteau să apară portrete ale unor oameni de vază, pe care nu le-a mai văzut nimeni pînă atunci, peisaje modificate și greu de recunoscut în prezent, sau un instantaneu rar, care a surprins un moment în timp, care nu mai exista pe această lume.

Pe de altă parte, putea fi ceva cu totul prozaic – un picnic în familie, o scenă de stradă obișnuită, sau fotografii inedite ale unor necunoscuți anonimi. Probabil că vor apărea fotografii ale unor persoane iubite, demult decedate, pe care partenerul rămas în viață ar fi dorit să le revadă încă o dată.

Camille își amintea perfect sentimentul de bucurie amestecată cu durere, pe care-l avea cînd se uita la fotografiile cu Jace, după ce el a murit. Ultimele fotografii cu el au rămas și acum pe rola întunecoasă și încremenită din aparatul ei de fotografiat. Era un Leica vintage, preferatul ei, dar din ziua aceea nu l-a mai atins.

Chiar săptămîna trecută i-a fost adusă o cutie cu o colecție rară de filme negative din nitrat de celuloză, aflate într-o stare precară. Imaginile erau suprapuse și se amestecaseră, ca urmare a trecerii timpului și a neglijenței. După multe ore de eforturi, a reușit să dezlipească filmele, să șteargă mucegaiul și să stabilizeze imaginile, care dezvăluiau cîte ceva din ceea ce a surprins obiectivul aparatului cu mai bine de o sută de ani în urmă – singurele fotografii cunoscute cu o specie de pinguin dispărută.

Cu altă ocazie, ea a reușit să scoată la lumină cîteva negative conservate dintr-o sesiune de fotografii-portret cu

Bess Truman, una dintre cele mai sfioase prime-doamne aflate în fața obiectivului din secolul douăzeci.

Un proiect foarte recent a fost acela în care Camille s-a concentrat asupra fotografiilor unei crime în desfășurare; ulterior, datorită acestora a fost reabilitat postum un bărbat condamnat la spînzurătoare pentru o crimă pe care nu a comis-o. Paginile gazetelor naționale au recunoscut meritul deosebit al Camillei în rezolvarea acestui mister foarte vechi, numai că ea a considerat că succesul a avut un gust dulce-amar, știind că un om fusese spînzurat pentru crimă, pe cînd criminalul a trăit pînă la o vîrstă înaintată.

Atinse cronometrul digital și aproape că-și ținu respirația, fiindcă se pregătea să lanseze alchimia specială în camera obscură.

Momentul a fost întrerupt de soneria unui telefon aflat dincolo de ușă. Nu putea să țină un telefon în camera obscură, fiindcă panoul cu tastatură se luminează la apelurile de intrare, așa că setase la maxim volumul căsuței de mesagerie vocală.

Încă de pe vremea cînd tatăl ei fusese diagnosticat cu cancer, inima îi tresălta ori de cîte ori suna telefonul. Așteptă să mai sune de cîteva ori, încercînd să alunge panica. Boala tatălui ei era pentru moment în remisie, deși medicii nu puteau să-i spună cît timp va dura această situație.

- Sunt Della McClosky, de la Centrul Medical Henlopen și o caut pe doamna Camille Adams. Fiica dumneavoastră, Julia, a fost adusă la Urgențe...

Julie. Camille deschise brusc ușa de la camera obscură

și apucă panicată telefonul. Cutia cu rola de film se rostogoli pe podea. Groaza pusese deja stăpînire pe ea.

- La telefon Camille. De ce se află Julie la Urgențe?

- Doamnă, fiica dumneavoastră tocmai a fost adusă cu ambulanța la Urgențe, de la cursurile de surfing de la Clubul de Surfing din Bethany Bay.

Groaza îi îngheță sîngele în vene. De-abia mai putea să respire.

- Cum? Este rănită? Ce s-a întîmplat?

- Acum este conștientă, s-a ridicat în șezut și comunică. Antrenorul Swanson a venit cu ea. A fost surprinsă de un val puternic și a tras în piept niște apă. Acum este examinată de un medic.

- Vin și eu imediat. Din doi pași ajunse la ușa din spate, smulse cheia mașinii din suportul de pe perete și alergă spre mașină. Nu avea timp să se gîndească. Nu-și făcea planuri. Acționa doar. Cînd primești un apel care te anunță că fiica ta se află la Urgențe, nu mai stai să te gîndești. Persistă doar o teamă indescriptibilă, ca o chingă de oțel care acum i se încolăcise în jurul pieptului.

Se trînti pe banchetă, porni motorul și demară în trombă, iar cauciucurile sfîrșiră pe asfalt, aruncînd în urma lor un nor cenușiu. Trecu în goană pe lîngă Farul care veghea golful ca o santinelă, de peste o sută de ani.

Radioul din mașină era pornit, iar Crash Daniels, proprietarul de la Surf Shack tocmai transmitea știri despre vreme pentru surferi.

- "Oameni buni, iată gustul verii în sfîrșit. Întreaga peninsulă Delmarva se scaldă în temperaturi de peste

treizeci și cinci de grade. Valurile oceanului se înalță suficient. Bethany Bay este scaldat cu totul de..."

Camille închise radioul. Era prea panicată, ca să mai poată asculta cu atenție. Cursuri de surf? Ce naiba căuta Julie acolo, cînd nu era înscrisă la curs, fiind doar vorba de un credit opțional, oferit elevilor de clasa a noua pentru Educație Fizică. Camille i-a interzis categoric să meargă, cu toate că Julie a implorat-o. I se părea mult prea periculos. Mareele pe această parte a peninsulei puteau fi mortale. Constata că, deși avusese dreptate, nu simțea nici o satisfacție în asta. Julie fusese surprinsă de un curent puternic, după cum i-a spus asistenta la telefon. Camille simți din nou un val de groază sugrumînd-o, ba chiar avea o senzație de vomă.

- Ușurel, își zise ea. Respiră adînc. Femeia de la telefon i-a spus că Julie era conștientă.

Jace a fost și el conștient, cu doar cîteva minute înainte să-l piardă pentru totdeauna în urmă cu doar cinci ani, în timp ce petreceau o a doua lună de miere romantică. Acum nu reușea să uite acest lucru. Exact din acest motiv refuzase să semneze pentru Julie declarația prin care îi permitea să participe la operațiuni de salvare pentru surfing. Pur și simplu simțea că nu ar mai fi supraviețuit încă unei pierderi.

Cîndva Camille a dus o viață minunată, fără să se gîndească nici un pic la necazurile devastatoare care puteau lovi omul fără nici un avertisment. În toată copilăria ei idilică, petrecută în Bethany Bay dusesese o existență lipsită de griji, precum păsările cerului, care planează peste întinderile de ape de la malurile Atlanticului. Ea însăși a

excelat la toate cursurile de salvare în surfing, cursuri riguroase și extenuante fizic, pe care toți liceenii erau încurajați să le urmeze.

În comunitatea de aici, unde oamenii erau înconjurați de apă din trei părți, abilitățile de supraviețuire erau obligatorii. Mulțumită popularității plajei, cu valurile permanent rostogolindu-se pe mal, tinerii din zonă erau instruiți și se perfecționau în arta salvării, folosindu-se de niște plăci de surfing acționate de vîsle. La liceul din Bethany Bay devenise chiar o tradiție onorată în mod permanent. În fiecare an, în luna Mai, chiar dacă apa era încă rece, din cauza curenților de la sfîrșitul iernii, catedra de educație fizică organiza aceste cursuri incitante.

La paisprezece ani, Camille nici nu bănuia cîte pericole există în lume. Țintise foarte sus și ajunsese șefa grupului de salvare în surfing, cîștigînd chiar competiția anuală trei ani la rînd. Își aminti cît de mult a bucurat-o și cum a stimulat-o victoria. Își amintea chiar și emoțiile date de triumful în lupta cu valurile sub razele calde ale soarelui, cum rîdea cu prietenii, îmbătată de satisfacția supremă dată de cucerirea elementelor naturii.

La terminarea cursului se organiza întotdeauna un foc de tabără, unde puteau mîncă tot felul de dulciuri pe plajă, tradiție pe care chiar și acum o cultivau antrenorii de surfing, astfel încît copiii să poată împărtăși cu prietenii experiențele trăite. Voia acest lucru pentru Julie, doar că fiica ei era cu totul diferită de Camille la vîrsta ei.

Pînă acum cinci ani Camille era și ea dependentă de adrenalina - amatoare de surfing, kiteboarding, ascensiuni

montane și cățărări pe verticală – orice i-ar fi oferit o porție bună de pericolozitate. Jace fusese partenerul ei perfect, la fel de dornic de emoțiile aventurii, cum era ea însăși.

Acele zile erau demult apuse. Camille s-a văzut schimbată total de tragedie, devenind acum precaută, cînd înainte era îndrăzneată, reținută, cînd înainte era năvalnică, temătoare, cînd înainte era în stare să încerce orice. Vedea lumea ca pe un loc periculos, presărat cu riscuri destinate aceluia care se credeau suficient de nesăbuiți ca să iasă în față și să și le asume. Ba mai mult, chiar, îi privea pe toți cei pe care-i iubea ca pe niște ființe extrem de fragile, care puteau fi pierdute la fel de ușor cum l-a pierdut pe Jace.

Cît despre Julie, ea percepușe moartea tatălui său cu inocența stoică a unui copil de nouă ani, plîngîndu-l în tăcere, apoi acceptînd faptul că lumea ei nu va mai fi niciodată la fel. Toți cunoscuții au laudat-o pentru puterea de resemnare, iar Camille a fost mulțumită că are un motiv să se adune și să meargă mai departe.

Cu toate acestea, cînd Julie i-a solicitat acceptul și semnătura pe formularele aduse acasă, cînd a informat-o că urmează cursuri de salvare în surfing, Camille a refuzat-o categoric. Au urmat și certuri. Lacrimi. Lovit cu piciorul în podea și trîntit pe pat. Julie a acuzat-o pe Camille că încearcă să-i saboteze viața.

Copleșită de vinovăție, Camille știa că propriile ei temeri o opreau pe fiica ei să avanseze, dar mai știa și că tot ele o țineau departe de pericole. Da, dorea pentru Julie același gen de camaraderie și distracții pe care ea însăși le cunoscuse în liceu, dar Julie va trebui să le găsească alegînd

activități mai facile. Părea că oricum găsisese o cale să participe la orele de salvare în surfing, probabil apelînd la cea mai veche șmecherie, adică falsificîndu-i semnătura.

Oare existau forțe mai mari decît puterea ambiției unei puștoaice de paisprezece ani, atunci cînd își dorea ceva? O adolescentă nu se oprește de la nimic, pentru ca să-și atingă scopul.

Camille ar fi trebuit să fie mai vigilentă. În loc să fi fost atît de absorbită de munca ei, ar fi trebuit să o supra-vegheze mai îndeaproape pe fiica sa. Poate că așa și-ar fi dat seama ce punea la cale Julie, cînd se strecura la cursurile de salvare, mințind că participă la grupuri de studiu sau alte activități misterioase.

Cînd trăia Jace, el și Camille au avut grijă ca Julie să devină o înotătoare puternică. Pînă cînd a împlinit opt ani, ea învățase mecanismul unui flux contra-curent de apă, dar și cum să supraviețuiască, dacă este luată de un val transversal, adică să-și mențină poziția paralel cu malul și să nu se încordeze. Camille își amintea și acum cîte explicații i-a dat Jace. Fluxul contra-curent de apă va reveni cam în trei minute, așa că nu trebuia să intre în panică.

Totuși, în ultimele zile panica devenise specialitatea Camillei.

Concentrată asupra șoselei, Camille scotocea prin poșetă după telefon. Dădu mai întîi peste portofel, stilou, agendă, clama de păr, pieptene, tubul cu gumă de mestecat. Telefonul nicăieri. La naiba, îl uitase, fiindcă plecase glonț spre spital.

Spitalul, unde fiica ei rănită fusese dusă, în timp ce ea,

Camille, stătea izolată în camera obscură, ignorînd lumea exterioară. Cu fiecare gînd negativ, apăsa și mai tare pedala accelerației, pînă ce văzu că depășise cu mult viteza permisă într-o anumită zonă. Refuza să încetinească. Dacă o oprea vreun polițist, avea de gînd chiar să-l roage să o escorteze.

Cuvintele *te rog* răsunau cu ecou în mintea ei. Implora cerul să nu se întîmple nimic grav. Te rog. Te rog, nu asta. Te rog, nu Julie.

La cei paisprezece ani ai ei, isteată, veselă, imprevizibilă, ea era lumea Camillei. Dacă i s-ar fi întîmplat ceva, lumea Camillei ar fi dispărut. *Eu* aș dispărea, se gîndea Camille cu o siguranță dureroasă. Pur și simplu nu aș mai exista. Viața mea ar fi încheiată. Terminată. Fără speranță, cum ar spune tata.

Se uită în depărtare, la locul unde Chesapeake Bay se contopea cu Atlanticul printr-o fișie lată de nisip, locul căutat de atîția turiști în fiecare an, dar și locul unde se accidentase Julie.

Camille accelerează din nou, iar peste cinci minute ajunsese deja în parcare centrului medical. Acest loc păstra încă foarte calde amintiri dureroase, recente. Sări din mașină și o luă la fugă.

- Julie Adams, rosit răspicat spre asistenta de la recepție. A fost adusă de la un curs de salvare în surfing.

Femeia căută rapid pe monitor.

- Perdeaua șapte, cum intrați, pe dreapta.

Camille știa drumul. Trecu pe lîngă peretele cu memorialul dedicat doctorului Jace Adams, pe care de